

Preproste besede

3

T I T O

Bil si vodnik skozi dni,
kakršnih si danes nihče več ne želi.

Bil si vodnik skozi vihar,
ki je nad našo zemljo vihral.

Bil si vodnik skozi ogenj rdeč,
ki je lizal tramove mnogih hiš.

Bil si vodnik skozi kri,
a tudi to ti ni vzelo moči.

Bil si vodnik skozi smrt,
ki je kosila naše ljudi.

Bil si vodnik v lepše dni,
bodi vodnik še naprej nam ti!

Zdenka Jurglič, 7. razred

Šolsko leto 1973/74

LJUBLJENI NAŠ TOVARIŠ

TITO,

spet se bliža vaš praznik, dvainosemdeseti rojstni dan. Zanj vam dajemo našo mlado ljubezen, hkrati pa tudi vso zahvalo! Vaša beseda je preudarna, odločna, a v navidezni strogosti je čutiti veliko ljubezni! Hvalježni smo vam za vse in vam kličemo: podite še dolgo naš voditelj!

Anica Bracar, 7. razred

Dragi Tito,
radi te imamo!

T I T U
M A J

Šmarnica bela v gozdu cvete
in nam kliče: "Maj je že!"
Maj, najlepši letni čas,
objel je že poslednje vas.

Oglaša z vrha se planin,
prismeje z velikih ravnin,
oznanja ptička ga vesela,
ki je z juga priletela.

To ve vsak Jugoslovan,
da je maja Titov rojstni dan,
vzklikamo sedaj mu vsi:
"Še naprej nas vodi ti!"

Jože Ramovš, 7. razred

Ivanča Ahlin, 6. razred

TUDI NA NAŠI ŠOLI SKO
IZVOLITEV TOVARIŠA TITA

T I T U

V petek smo se po glavnem odmoru zbrali pred šolom.

Josip ime je našemu predsedniku, tevi tovariša

O, kako imamo ga vsi radi, sandata.

Srčno rad ima tudi on vse nas ril učitelj slo-

In vedno rad pomaga nam, sa s kasetnim magneto-

Posebno pa nam je v hudih časih. itvi tovariša

Tita in Titove besede, ki jih je izrekel takoj po

Broz priimek je njegov. se je potem reševala pe-

Radi vsi za rojstni dan bi mu čestitali, je Ra-

O, kako imamo ga vsi radi, vasa svoji pesniki, v

Z nami še dolgo naj živi tovariš Tito! litu in

še lepe želje. Navdušene ploekenje, ki se je po-

Toliko let je že med nami, strdilo, da se strinja-

In želimo mu jih še mnogo! rečni, da so na željo

Tito, naš predsednik, risa Tito brez omejitev

O, kako imamo te vsi radi! vasa razreda, vasa na

afalitu pred šolo z velikimi črkami napisali: "KI

ŠOŠTVO ŠOLE ŽELI, DA SE TITO NAŠ PREDSEDNIK

NIHLEJI" ter: "DRAGI TITO NAŠ PREDSEDNIK, KAKO

KOI"

Mnogo srečnih let življenja, vasa vasa se prazne

da bi živeli z vami v miru, vasa vasa govorijo spošto-

in brez trpljenja. nas je vasa v najtežjih dnevi

Naj sreča spremlja vas vsak dan! jo uživamo danes.

To so moje srčne želje, je pripeljal po poti do

ki vam jih izreči znam, nosti, ki sta temelja naše

za vaš 82. rojstni dan! Gozovine. Vsi se dobro

zavedamo, da bo takrat, ko bomo izgubili tov. Tita,

Ivanka Ahlin, 6. razred ili mater, zato val kličemo

tov. Tita: "Naj bo tvoje življenje dolgo še mnogo

mnogo let!"

Zdenka Jurčič, 7. razred

TUDI NA NAŠI ŠOLI SMO
IZVOLITEV TOVARIŠA TITA
TOPLO POZDRAVILI

V petek smo se po glavnem odmoru zbrali pred šolo, da bi pozdravili ponovno izvolitev tovariša Tita, tokrat brez omejitve mandata.

Najprej je o izvolitvi spregovoril učitelj slovenskega jezika in nam potem s kasetnim magnetofonom predvajal svečanost ob izvolitvi tovariša Tita in Titove besede, ki jih je izrekel takoj po izvolitvi. Iz mladih grl se je potem razlegla pesem, ki je pela o tovarišu Titu. Učenec Jože Ramovš in jaz sva potem prebrala svoji pesnici, v katerih sva izrazila svoje misli o tov. Titu in še lepe želje. Navdušeno ploskanje, ki se je potem razleglo pred šolo, je potrdilo, da se strinjamo z izvolitvijo in da smo srečni, da so na željo nas vseh izvolili tovariša Tita brez omejitve mandata. Učenci našega in petega razreda smo na asfaltu pred šolo z velikimi črkami napisali: "MI SMO TITOVİ, TITO JE NAŠ! - BODI ŠE DOLGO NAŠ VODITELJ!" ter: "DRAGI TITO, NAŠ MARŠAL, RADI TE IMA- MO!"

In to, kar smo napisali pred šolo, niso le prazne besede, temveč besede, ki izražajo globoko spoštovanje do človeka, ki nas je vodil v najtežjih dneh naše zgodovine vse do svobode, ki jo uživamo danes. Prav on je tisti, ki nas je pripeljal po poti do neuvrščeniosti in neodvisnosti, ki sta temelja naše - sicer majhne - a cenjene domovine. Vsi se dobro zavedamo, da bo takrat, ko bomo izgubili tov. Tita, kot bi izgubili očeta ali mater, zato vsi kličemo tov. Titu: "Naj bo tvoje življenje dolgo še mnogo mnogo let!"

Zdenka Jurglič, 7. razred

POGOVOR Z BORCEM

Ker smo v tem mesecu praznovali dan zmage in vemo, da je bil med partizani, ki so 9. maja 1945 prišli v osvobojeno Ljubljano, tudi naš rojak Milan Tominc, smo ga člani uredniškega odbora našega glasila povabili, da bi nam pripovedoval, kako je bilo takrat. Zastavili pa smo tudi druga vprašanja. "Kdaj in kje ste se vključili v NOB?" je začela Zdenka.

"Že takoj v začetku vojne nas je skupina organizirala vojni odbor, ki je pridobival napredne občane, zbiral hrano, orožje in vse, kar je potrebno za vojsko. Avgusta 1941. leta so nas Italijani zaprli, a so nas zaradi pomanjkanja dokazov morali izpustiti. Ker nam je potem spet grozila aretacija, smo 16. februarja 1942 odšli v partizane v Novo-meški bataljon, ki je odšel proti Kočevskemu Rogu. Pot je bila dolga in naporna, saj je bilo meter snega. Hodili smo čez Debenc, Trebelno, Mirno peč, Frato, Sotesko do Toplega Rebra."

"Prosim, če bi nam povedali, kakšne funkcije ste imeli med NOB," je hotel zvedeti Miro.

"Najprej sem bil borec, potem vodnik, napredoval v komandirja čete, postal sem še komandant bataljona komandant brigade, vojskovanje pa sem zaključil kot komandant XV. udarne divizije."

"Kako je vaša partizanščina povezana z vašim rojstnim krajem Šentrupertom?" je zanimalo Bojana.

"Že pred vojno sem bil član naprednega šokola v Šentrupertu. Tudi med vojno sem se vračal v rojstni kraj in pomagal ljudem.

Pri napadu na belogardistično postojanko Dob sem le posredno sodeloval, ker smo takrat rušili progo Bistrica-Trebnje. Pri napadu na belogardistično postojanko v Šentrupertu pa sem vodil brigado. Belo-

gardisti so se zadrževali na dveh koncih: 140 jih je bilo v bivši kaplaniji, lo pa jih je bilo v zvoniku vaške cerkve. Pri napadu sta sodelovali Cankarjeva brigada in XIII. proletarska brigada. Najprej smo napadli kaplanijo in jo obkolili. XIII. proletarska brigada je imela tudi top kal.45 s šestimi minami in z njim so obstreljevali kaplanijo. Še z nekaj partizani pa sem se odpravil k cerkvi. Belogardisti, ki so bili v zvoniku, so vrgli na nas nekaj bomb. Ker nismo izeli druge rešitve, smo hoteli zažgati cerkev, ki pa ni hotela goreti. Če se danes spomnim, sem vesel, saj bi s tem uničili lep kulturni spomenik. Po dolgem prepričevanju so se belogardisti iz zvonika le predali. Boj pri kaplaniji pa je bil hujši: Italijani so začeli streljati z minometi iz gradu Rakovnik. Ena od min je zadela top in ubila šest partizanov. Zagledali smo tudi kolo no belogardistov iz postojanke Rakovnik; hotela je pajdašem priskočiti na pomoč. Njihovo nameri smo odkrili in jim to preprečili. Boj pri kaplaniji je postajal vse hujši, Italijani s o nas še vedno obmetavali z minami, tako da smo se morali unakniti. Tudi umik je bil nevaren, saj so Italijani bombardirali Veselo goro in okoliške hribe, kjer so bili partizanski položaji. Če nam takrat ne bi poškodovali topa, bi verjetno postojanko popolnoma uničili." Janko je začel: "Brali smo, da se partizani niso samo borili, ampak so bili kdaj tudi veseli. Se tudi vi spominjate kakšnega veselega dogodka?"

"Po večjih zmegah ali ob praznikih smo prirejali mitinge za vojsko in ostale prebivalce. Pri vsaki brigadi je bila kulturniška skupina, ki je sodelovala s pesmimi, recitacijami in skečiz; zaigrali so harmonikerji. Takšni mitingi so bili tudi na Trebelnem, na Mirni, posebno radi smo jih prirejali po krajih, kjer je bila močna propaganda proti parti-

zanem. Harmonikarji so nas spremljali tudi na pohočih, da so bodrili večkrat zelo utrujene partizane."

"Kdaj je bilo najbolj "vroče"?" se je spet oglasila Zdenka.

"Takih dogodkov je bilo veliko. V bitki v mojem rojstnem kraju je malo manjkalo, da nisem dobil granate v glavo. "Vročé" je bilo tudi julija 1943, ko so nas na Gorenjskem Nemci obkolili z vseh strani. Skočili smo v reko Soro in zmetali bombe na nemaško zasedo. Tako smo rešili brigade in še precej orožja smo zaplenili."

Veri je zanimalo: "Pred kratkim je bil dan zmage. Tudi vas smo že videli na filmskem posnetku v osvobojeni Ljubljani. Kako je bilo takrat? Kako vam je ob pogledu na ta posnetek?"

"To je bil za vse najlepši dan. Že ob 4 zjutraj smo šli po Dolenjski cesti. Vsepovsod so nas pozdravljali ter nam pripenjali cvetje, ponujali vino. Matere so spraševale, kje so njihovi možje in sinovi. Za nekatere sem vedel, da so padli, zato sem odgovarjal, da so zadaj, da bodo prišli. Tudi sam imam posnetek. Teh lepih trenutkov ne moreš izraziti z besedami, treba je bilo doživeti!"

V pogovor se je vključila Verica: "Brala sem knjigo Ukana, v kateri ste tudi vi omenjeni. Vesela sem, da poznam človeka v tako priljubljenem delu. O tem sem napisala tudi spis za Enajsto šolo in je bil tudi objavljen. Ali pisatelja osebno poznate?"

"Tudi meni je knjiga zelo všeč - to je ena izmed najboljših kronologij. Pisatelja tudi osebno poznam in prihajava še večkrat skupaj. Ko je to knjigo pisal, mi je rekel, da nekaj piše, a kaj, da ne pove nikomur. Poznam tudi mnogo oseb, ki nastopajo v tej knjigi."

"Kdaj ste prvič po osvoboditvi prišli v rojstni kraj?"

"Prišel sem kot 22-letni mladenič 21. maja 1945. Vendar je spomin na prihod v Šentrupert grenak, ker mi je prav tedaj umrl oče. V Šentrupert pa še vedno rad prahajam, zdi se mi, da brez njega ne bi mogel živeti."

"Za vaše odgovore in pripovedovanje prisrčna hvala! Želimo, da bi še kdaj prišli na našo šolo, ker bi vas radi poslušali tudi drugi učenci," je zaključila Zdenka, predsednica novinarskega krožka.

"Prav rad," je obljubil tovariš Tominc, "takrat pa vam bom pripovedoval, kako je bilo na Gorenjskem in Primorskem!"

Obrnila sem se še na ata: "Se ti kaj več spominjaš iz vojnih dni?"

"Dobro se še spominjam italijanske ofensive. Takrat se je v naši hiši nastanila italijanska komanda, nas pa so pogнали s stanovanja. Bili smo na podstreljaju deset dni, nato pa so Italijani odšli - a ne praznih rok. Pobrali so vse hiše, kar ga je bilo pri hiši." Zasmilil se je, nato pa nadaljeval: "Tudi nemška ofensiva ni je še ostala v spominu. Ker so nam Nemci grozili, smo morali zapustiti dom. Odšli smo v zidnico v Apnenik; ko pa smo se po enem tednu vrnili, smo videli, da so nam nemški spet vse pobrali."

"Kateri dogodek pa je zate najbolj žalosten?"

"Med vojno doživim skoraj same žalostne dogodke. Zase pa je bil najbolj žalosten gotovo taktat, ko so mi ubili očeta. Nekoga dne smo odšli s bratcem z vozom v Malkovec, ata pa po drugi poti pri. V Tržišču, kjer je bila belogardiistična postojenka,

DOGODEK IZ VOJNIH DNI

Ko smo zvečer sedeli na topli peči, je pogovor nastel tudi na vojno. "Ali se še spominjaš kakšnega dogodka iz vojne?" sem zvedavo vprašala mamo. "Vojni dnevi so mi le blede ostali v spominu, ker sem bila takrat še majhna. Spominjam pa se nekega dne, ko so k nam prišli nemški vojaki. Začeli so spraševati ata - najbrž so ga mislili odpeljati. Tedaj pa so na polici zagledali med in kruh. Ker niso znali govoriti po naše, so z rokami kazali, kaj bi radi. Mama jim je dala najprej en hlebec, potem pa še ostale in tudi med s police. Vojaki so vse to vzeli, šli iz hiše, sedli pod hruško in se začeli mastiti. Na ata pa so čisto pozabili," je mama vsaj malo potešila mojo radovednost.

Obrnila sem se še na ata: "Se ti kaj več spominjaš iz vojnih dni?"

"Dobro se še spominjam italijanske ofenzive. Takrat se je v naši hiši nastanila italijanska komanda, nas pa so pognali s stanovanja. Stiskali smo se na podstrešju deset dni, nato pa so Italijani odšli - a ne praznih rok. Pobrali so ves živež, kar ga je bilo pri hiši." Zamislil se je, nato pa nadaljeval: "Tudi nemška ofenziva mi je še ostala v spominu. Ker so nam Nemci grozili, smo morali zapustiti dom. Odšli smo v zidanico v Apnenik; ko pa smo se po enez tednu vrnili, smo videli, da so nam medtem Nemci spet vse pobrali."

"Kateri dogodek pa je zate najbolj žalosten?"

"Med vojno doživiš skoraj same žalostne dogodke. Zame pa je bil najbolj žalosten gotovo takrat, ko so mi ubili očeta. Nekega dne sva odšla z bratom z vozom v Malkovec, ata pa po drugi poti preš. V Tržišču, kjer je bila belogardistična postojanka,

prepustnice. Tisti dan pa so v Tržišču že imeli pripravljeno krsto za mojega očeta. Ko se je ata vračal domov, so ga belogardisti zverinsko ubili. Nam pa so lagali, da je zaprt v Novem mestu. Šele precej pozneje smo zvedeli resnico," je zamišljeno dejal oče, ki je v tej vojni izgubil tudi dva brata.

Zdenka Jurglič, 7. razred

V naši vasi ni bilo fašistične postojanke. Vaščani so vsi delali za partizane, zato jih ni nihče izdal.

Nekoč so si partizani izmislili zvižajočo. Na griček so postavili kotel, pod njim pa zakurili. Okoli njega je stalo nekaj partizanov, ostali pa so šli v zasedo. Partizani ob kotlu naj bi privabili patroljo, ki je šla proti vasi. Nemci so jih opazili in jih napadli. Partizani, ki so bili v zasedi, pa so Nemcem udarili v hrbet. Po nekaj urah boja je bila nemška patrolja uničena, partizani pa so pobrali lepo orožje, mule in svetel minomet, ki so ga Nemci vlekli s seboj.

Partizani so ta dogodek proslavili z okusno pečenko in vaškim vinom.

Tona Gržar, 7. razred

Tako je moja sorednica darovala življenje za svobodo.

Vera Štrukelj, 7. razred

Mama mi je pripovedovala, kako je v zadnjih dneh vojne izgubila življenje žena njenega strica. Ostala je sama doma z nekajletnim sinčkom. Starejši sin je umrl, ko je bil star 18 let, mož je padel v partizanih, srednji sin pa je odšel v Gubčevo brigado, ko je imel sedemnajst let; kmalu je postal komisar.

Bilo je nekaj dni, preden je nastopila svoboda. Belogardisti, jezni, da je Stane Škrlj - komisar Gubčeve brigade - ostal živ, so sklenili, da se bodo maščevali nad njegovo mamo.

Nekaj belogardistov iz bližnje okolice je v temni noči vdrlo v Škrljevo hišo, kjer je s sedemletnim sinom spala komisarjeva mama. Nek belogardist - skorajda sosed - je ženo ustrelil v glavo, da so se možgani in lasje prilepili na posteljno stranico, ob postelji pa je bila luža krvi. Sedemletni deček je slišal in videl, kaj se je dogajalo z mamo. Streljali so tudi nanj, a ga niso ubili, ker je glavo skrtil pod mrtvo mamino truplo... Čeprav je bil ranjen, ni kričal. Še bolj se je stisnil k mrtvi mami in čakal, kdaj bodo sovražniki odšli. Ko se je zdaniilo, so belogardisti res odšli, prepričani, da sta oba mrtva. Deček se je ranjen splazil do bližnje sosede in tam vse povedal.

Sijala je že svoboda, ko se je Stane Škrlj vrnil od partizanov. Mojo staro mamo, ki je uredila pogreb njegove mame, je vprašal, kdaj so mu pravzaprav ubili mamo. Povedala mu je: "Stane, tega ne boš nikoli pozabil; bilo je ravno na tvoj god - 7. maja..."

Tako je moja sorodnica darovala življenje za svobodo.

Veri Štrukelj, 7. razred

V januarjskih dneh je našo šolo obiskal igralec Boris Kralj. Pripravil nam je pravo literarno dopoldne. Njegove pripovedi je bilo tako živo, da smo imeli zgodke kar pred očmi. Takih srečanj si še želimo.

21. januarja smo poslušali petdeseto obletnico smrti velikega ruskega pisatelja Vladimira Iljiča Lenina, ki je pripravil in vodil največjo revolucijo slovenske - oktobrsko revolucijo. Pripravili smo recital.

Tudi na naši šoli smo zbirali župančičev dičar. Veliko, če bi bila župančičeva rojstna hiša tak muzej, kot v Ljubljani veliki muzej.

V koreografiji smo prisostvovali lepi glasbeni predstavi. Zelo smo tudi opazili, da smo si ogledali našo predstavo. Predstavi smo čudovite gibe gledalcev ob glasbi. Je vpravljen enak njihov korak. Mnogi smo tudi na prvi vide-
li.

Član novinarskega kroga smo si 19. februarja v Muzen naša gledališča novi slovenski film "Pastir-
ci". Povest pastirski smo poslušali že prej, zato smo film še bolj bolj nestrno pričakovali in nismo se reki, če smo ni razočarali. Predstavi so se nam tudi igralci, česar smo bili še posebno veseli. Gledali smo si tudi razstavo v št. dijaki bogi-
sici.

Drobna kronika

pa je bilo 4. aprila, ko je bilo občinsko kolosar-
sko praznovanje v Lustruparici. V obeh skupinah smo

V januarskih dneh je našo šolo obiskal igralec Boris Kralj. Pripravil nam je pravo literarno dopoldne. Njegova pripoved je bila tako živa, da smo imeli dogodke kar pred očmi. Takih srečanj si še želimo.

21. januarja smo počastili petdeseto obletnico srti velikega ruskega voditelja Vladimirja Iljiča Lenina, ki je pripravil in vodil največjo revolucijo človeštva - oktobrsko revolucijo. Pripravili smo recital.

Tudi na naši šoli smo zbirali župančičev dinar. Želimo, da bi bila župančičeva rojstna hiša tak muzej, kot to zasluži veliki pesnik.

V Mokronogu smo prisostvovali lepi glasbeni prireditvi. Zelo smo tudi uživali, ko smo si ogledali baletno predstavo. Občudovali smo čudovite gibe plesalcev ob glasbi, ki je spremljala vsak njihov korak. Mnogi smo tokrat balet prvič videli.

Člani novinarskega krožka smo si 19. februarja v Novem mestu ogledali novi slovenski film Pastirci. Povest Pastirci smo poznali že prej, zato smo film še toliko bolj napeto pričakovali in moram reči, da nas ni razočaral. Predstavil so se nam tudi igralci, česar smo bili še posebno veseli. Ogledali smo si tudi razstavo v študijski knjižnici.

23. marca je bilo v Trebnjem tekmovanje na temo Kaj veš o prometu? Sodelovali smo tudi z naše šole - ekipa iz 7. in 8. razreda. Še bolj zanimivo pa je bilo 4. aprila, ko je bilo občinsko kolesarsko prvenstvo v Šentrupertu. V obeh skupinah smo

bili drugi, med posamezniki je dobil Bojan zlato medaljo, Miro in Tonček pa bronasto. Nato smo tekmovali še na medobčinskem prvenstvu v Krškem.

25. marca smo tudi na naši šoli protestirali proti noti italijanske vlade o priključitvi slovenskih obmejnih pokrajin Italiji. Seznanili smo se z zgodovino meje, slišali smo člene ustave, ki govorijo o nedotakljivosti naših meja. Pionir Jože Ramovš pa je prebral protestno pismo. V znak odobravanja smo mu zaploskali. Pred šolo smo na asfaltu napisali gesla: Tujega nočemo - svojega ne damo! Primorje je naše! Smrt fašizmu! Narisali smo tudi velik slovenski grb.

V aprilu smo v Šentrupertu zasadili več vrtnic in okrasnih grmov, da bi tako polepšali naš kraj. Mladinci pa so na Mirni pridno kopali jarek za kabel.

26. april je bil dan, ko je tudi v naš kraj prišla kurirčkova pošta. Pripravili smo pester program.

Tudi naša pionirja sta bila na zboru slovenskih pionirjev v Črnomlju, da bi počastili 30-letnico SNOS. Belokranjci so tudi tokrat pokazali dobro sree in pripravili pester spored.

Prvi maj je krajevni praznik Šentruperta. Proslavo smo imeli že 28. aprila, na kateri smo se tudi spomnili dogodka, ko so partizani napadli belogardistično postojanko. Prvega maja pa je bila še otvoritev krajšega odseka asfaltirane ceste in podelitev priznanj najbolj zaslužnim posameznikom ter mirenskega pevskega zboru in pionirskemu odredu za uspešno sodelovanje s krajevno skupnostjo.

9. maja smo na naši šoli sprejeli občinsko Titovo štafeta. Tudi tokrat smo pripravili recital.

Precej časa smo se pridno pripravljali na tekmovanje v prvi pomoči. 16. maja smo imeli tekmovanje na šoli, 18. maja pa je bilo občinsko tekmovanje in naša ekipa je zasedla prvo mesto.

Vsekozi smo pridno sodelovali na občinskih športnih tekmovanjih. V tekmovanju v rokometu je bila naša ekipa tretja, ženska pa druga. V nogometu pa smo bili občinski prvaki. Za vse pa je bil vesel dan, ko smo imeli na šoli športni dan - tekmovanje v atletiki. Tekmovali smo v teku na 60 in 600 metrov, v skoku v višino in daljino ter v metu žogice.

Za sedemdeset pionirjev in mladink je bilo prijetno doživetje, ko smo v tednu, ko praznujemo dan mladosti, videli predstavo Velika puntarija in razstavo slovenskih impresionistov.

Tudi naš krožek se bo udeležil občinskega srečanja dopisnikov v Trebnjem. Tam se bomo pogovarjali tudi s priljubljeno pisateljico Branko Jurca in z Marto Lešnjak, odgovorno urednico Pionirskega lista.

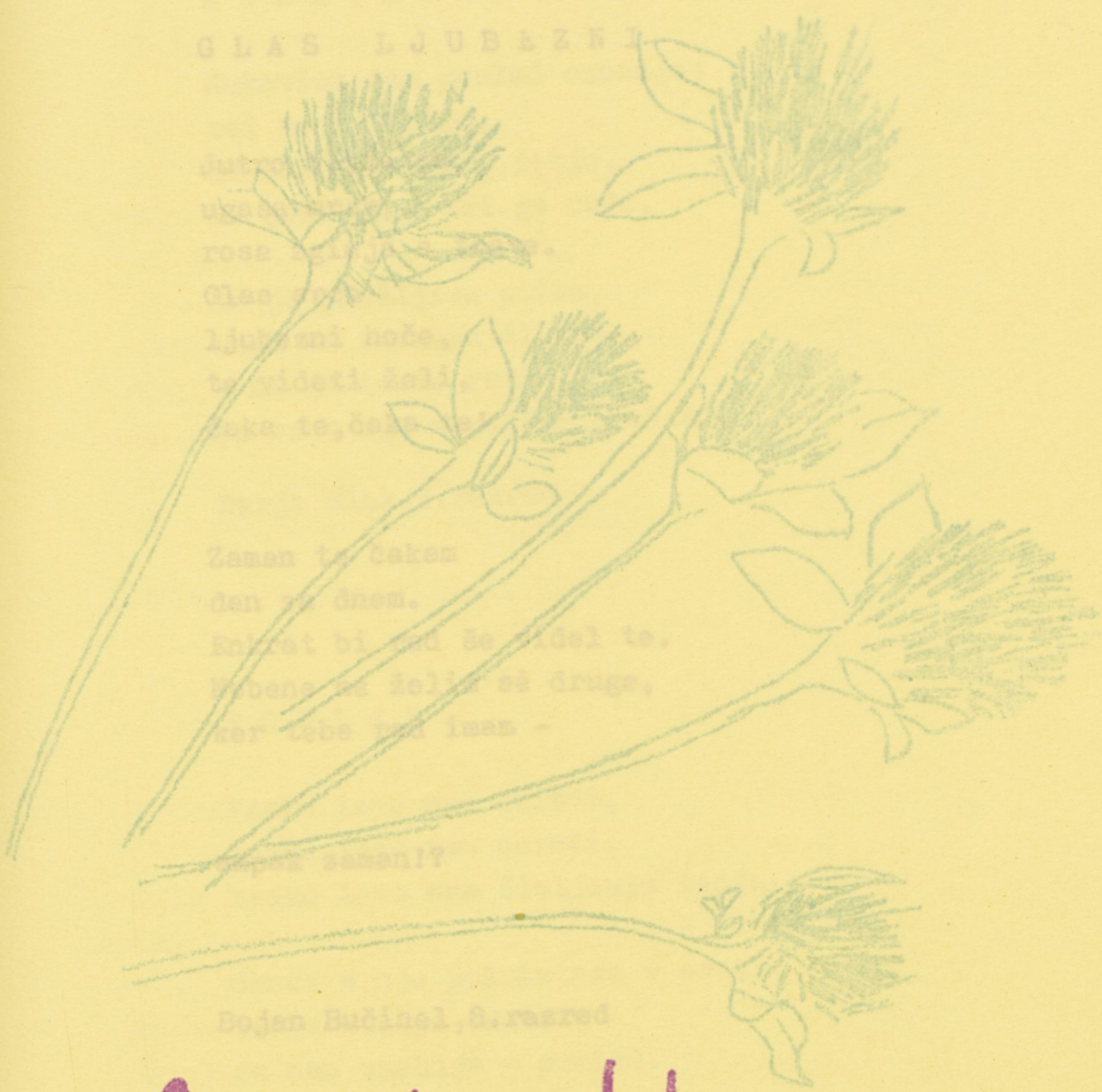
Kroniko sestavili: Ani Bracar, Zdenka Jurglič, Veri Štrukelj, Miro Brezovar in Bojan Bučinel

GLAS LJUBAZNI

Zamen te čakan
den za dnem.
Enkrat bi bil še videl te.
Kdaj si želim sã druge,
ker tebe nisem imen -

Dojan Bučinel, 6. razred

Doživetja

KUKAVICA

GLAS LJUBEZNI

Kukavica nea pouda oznanja;

vei se veselimo,

Jutro bliža se, o petje,

ugaša mrak, o vei ga radi.

rosa zginja s trave.

Glas srca sljiva ptica,

ljubezni hoče, o človeka,

te videti želi, radi

čaka te, čaka te! lina poudadi.

Darja Slak, 5. razred

Zaman te čakam

dan za dnem.

Enkrat bi rad še videl te.

Nobene ne želim sá druge,

ker tebe rad imam -

Vesko leto nas obiše,

ampak zaman!?

vesko leto nas življanje lepše.

Sonce s njo pokuka nas v srca.

Bojan Bučinel, 8. razred

sa nas oschlja - poudadi.

Dužanka Hriber, 7. razred

KUKAVICA

Kukavica nam pomlad oznanja;

vsi se veselimo,

ko slišimo njeno petje,

ki poslušamo vsi ga radi.

To je plašljiva ptica,

boji se vsakega človeka,

a mi jo imamo radi

in se z njo veselimo pomladi.

Darja Slak, 5. razred

POMLAD

Vsako leto nas obišče,

vsako leto nas osreči,

vsako leto nam življenje lepša.

Sonce z njo pokuka nam v srca.

Vsa v cvetje odeta

se nam smehlja - pomlad.

Dušanka Hribar, 7. razred

Kadar se igrajo,

takrat sonce sije.

ko ponoči sanja o,

takrat luna sije.

Bojan Bučina, 8. razred

M L A D O S T

Mladost je kakor cvet,
ki ovne, ko čas mu je odštet.

Mladost je kakor metulj,
ki obišče prenekateri cvet
in navsezadnje

tudi on zapusti živí svet.
Tudi mladost ovne kakor cvet
in mine, kakor umre metulj.

In ko dočakamo starost,
se radi spoanimo na mladost.

Dušanka Hribar, 7. razred

S O N C E P I N L U N A

Kadar rožice cveto,

takrat sonce sije.

Kadar sove vse pojo,

takrat luna sije.

Kadar gozd ozeleni,

takrat sonce sije.

Kadar zajčki gredo spat,

takrat luna sije.

Kadar se igramo,
takrat sonce sije.
Ko ponoči sanjamo,
takrat luna sije.

Bojan Bučinel, 8. razred

PRVIČ V BOLNICI OTROŠTVA

Ko sem bila še majhna, sem si zlomila zob. Kur ga je še ostalo, pa se je zarastel v meso, zato sem morala v bolnico, da so me operirali. Ko sem prišla med počitnicami v bolnico, so mi rekli, da ne bom takoj operirana, ker tisti teden ni bilo nič operacij. Prve dni sem hodila samo na preglede. Ko pa sem imela vse izvide, sem čakala na operacijo. Največ sem bila v sobi ali pa v dnevni sobi, kjer smo poslušali radio. Ko je prišel ponedeljek, sem čakala, kdaj bom dobila injekcijo, da me bodo odpeljali v operacijsko sobo. Ko sem prišla v operacijsko sobo, so mi dali copate. Nato sem šla še naprej, kjer je bila operacijska miza, na katero sem morala leči. Najprej so me prevezali s pasom, nato pa še z verigo. Zdravnica mi je dala injekcijo, nato pa še narkozo. Takrat je bila ura dvanajst. Potem pa sem zaspala in operacijo prespala. Ko sem se zbudila, sem videla, da sem v svoji postelji. Tisti dan se mi je v glavi zelo vrtelo od narkoze. Drugo jutro pa mi je zdravnik rekel, da grem lahko domov. Telefonirala sem stricu, naj me pride iskat. Stric je kmalu prišel in z avtobusom sem se odpeljala domov. V bolnici ni bilo preveč prijetno, zato ne bi rada več šla.

Joži Umek, 8. razred

KOTIČEK MOJEGA OTROŠTVA

Vse gre tako hitro naprej. Kar ne morem si misliti, da mi je že štirinajst let, saj so mi misli na otroštvo tako žive, kot bi se vse dogajalo še včeraj.

Največkrat se spomnim, kako rada sem hodila k sosedovim, oziroma k dečku, ki je bil pri njih za pastirja in tudi za opravljanje drugih del. Bila sva vsak dan skupaj. Ko je pasel, sem celo popoldne ostala pri njem. V bližnjem kozolcu sva čez tram položila desko in sedla nanjo, jaz na en, on pa na drugi konec in sva se gugala. To je bilo zame največje veselje. Kar naenkrat sem zrasla visoko in potem sem zopet postala majhna in je bil deček na drugi strani visok, da sem ga komaj še videla. Pela sva in se smejala po celo popoldne, a se nisva naveličala. Ko je legel mrak na zemljo, sva živino odgnala v hlev, sama pa sva odšla nezaj na travnik. Lovila sva majske hrošče in tekala za netopirji, ki so se podili okrog kozolca.

Podobno sva preživela tudi druge dneve. Čeprav nisva doživljala nič posebnega, so se meni zdeli lepi, skoraj bi rekla najlepši trenutki, kar se jih spominjam iz otroštva, a še sama ne vem, zakaj...

Anica Bracar, 7. razred

RAZOČARANJE

Sobota je bila. Zunaj je deževalo in nič rada nisem zapustila tople postelje. A treba je bilo iti po kruh. Toplo sem se oblekla in šla po kolo.

"Joj, kakšno blato! In kar hladno je zunaj, v postelji pa - oh, saj je bolje, da ne mislim več nanjo," sem godrnjale in se peljala po blatni poti. Bila sem že pozna, zato sem morala pohiteti. Malo je deževalo, oblaki so se podili po nebu, iz gozda pa so kipele megle: vse to sem videla še kot v sanjah. Nenadoma pa - ku-ku-ku-ku-ku-ku - jasno in razločno sem zaslišala kukavičin glas. V žepu mi je cingljajal denar, zato sem bila še bolj vesela, da sem jo prvič slišala ravno takrat. Na prag je ravno tedaj stopila soseda. Zaželela sem ji dobro jutro in jo vprašala, če je letos že slišala kukavico. Povedala je, da še ne, zato sem ji veselo dejala: "Jo pa zdajle poslušajte!" Ona pa: "Po radiu jo slišim vsak dan!" Kar zazijala sem od začudenja, hkrati pa tudi od jeze. Postal mi je jasno, da kuka v radiu za osmo uro.

Razočarana sem se napotila proti trgovini in sklenila, da bom drugič bolj pozorno prisluhnila kukavičjemu petju, da se mi soseda ne bo več smejala.

Veri Štrukelj, 7. razred

Kiro Brezovar, 7. razred

Z A T O M S V A L O V I L A R I B E

Moj oče je že dolgo ribič, a ribe le malokdaj lovi. Tudi jaz čutim veselje do ribolova, zato me vzame ata s seboj, če gre ribariti.

Prejšnji teden sem naprosil ata, da bova šla lovit ribe v potok kirno. Ko sva prišla do potoka, je ata vpisal datum lovljenja v ribiško izkaznico. Jaz sem medtem sestavil ribiško palico, nateknil motorček in privezal blestivko na konec laka. Ata je nekajkrat vrgel trnek v vodo in zmerom se je katera riba zapodila za blestivko, a je takoj, ko je ata potegnil, popustila. To se je že nekajkrat ponovilo. Jaz sem že nestrpno stopical, ata pa je hladnokrvno metal dalje. Njegova potrpežljivost je obrodila uspeh. Iz vode je potegnil lepo postrv. Jaz sem jo s tresočimi rokami odpel in spravil v torbo. Sedaj je nestrpnost minila in z občudovanjem sem gledal očeta, ki je kdaj pa kdaj potegnil iz vode ribo, a jo je vedno vrgel nazaj, ker ni bila "merska". Poučil me je, da pravi ribič nikdar ne jemlje manjših rib, kot so predpisane v ribiškem zakoniku. Ko sva že mislila iti domov, sem atu rekel, naj še enkrat vrže. Res je blestivka še enkrat zaplavala po zraku in čofnila v vodo. Komaj je ata začel navijati laks, se je nanj obesila kar lepa postrv. Bil sem sila ponosen, da me je ata poslušal, saj se mi je zdelo, da sem mu jaz pomagal ujeti tisto postrv.

Domov sva se zadovoljna vračala. Ata mi je med potjo povedal, da za ribiča ne pomeni sreče samo ulov rib, temveč tudi mir in lepota narave, ki jo uživaš, ko hodiš ob bistrem potočku.

R A Z B U R L J I V A V O Ž N J A

Večkrat grem k opekarski tovarni. Ob sobotah in nedeljah se grem tja vozit z vagončki, ki jim pravimó katre.

Vagonček porinemo po tračnicah in se z njim zelo dolgo peljemo. Podoben je vozičku. Ima veliko korito. V njem vozijo glino za opeko. Če vagonček iztiri, ga moramo dvigniti in postaviti nazaj. Vagonček tehta okoli 80 kg. Največkrat ga dvignemo s trami. Na progo damo en tram prečno, drugega pa damo pod vagonček in ga opremo s trami. Potem dva dvigneta in porineta vagonček spet nazaj na tir. V eno stran se peljemo, v drugo stran pa vagonček rinemo. Včasih nas tudi preganjajo, ker nič ne vprašamo, če se lahko vozimo.

Upam, da nas ne bodo preveč preganjali in se bodo še dolgo vozili z vagončki.

Boris Marčetič, 5. razred

Ž R E B I Č E K

V nedeljo smo šli v Šentjanž, kjer smo obiskali stare starše in teto.

Stari ata mi je povedal, da imajo žrebička. S sestro sva odhiteli v hlev. Tam je bila tudi stara mama, ki je krmila svinje. Kmalu sem zagledala žrebička, ki je veselo skakal okoli svoje mame. Bil je rjav. Najbolj pa mi je bil všeč njegov košati rep, s katerim je neprestano migal. Stara mama je žrebička spustila, da je nekaj časa skakal po hlevu. Ko se je naveličal, je spet šel na svoj prostor k mami.

Žrebička sem si upala tudi pobožati in mi je bil zelo všeč.

Marjanca Urbič, 5. razred

PRVOKAJSKI PRAZNIKI NAUČIL SEM SE VOZITI KOLO

Prvokajski praznike sem preživela v Zagorju. Tja že ko sem bil majhen, so bile knjige moje prijateljice. Očeta in mamo sem prosil, naj mi jih bera. Pozneje, ko sem se naučil brati, sem jih imel še raje. Mnogo drugih kresov in povsed so spučali. Kadar je mama omenila kolo, sem se vedno nazrdnil. Do kolesa nisem imel veselja zato, ker se nisem znal voziti. Ko je mama nekega dne rekla, če hočem kolo za rojstni dan, sem ji odgovoril, naj mi raje kupi kakšno knjigo. Mama je bila zaradi tega užaljena. Kljub temu mi je za deseti rojstni dan kupila kolo. Oče in mama sta mi prigovarjala, naj se naučim voziti. A jaz o tem nisem hotel nič slišati. Kolo je ležalo v garaži in vsem je bilo v napotje. Oče se je jezil, kadar je šel v avto, mama je govorila, da ga bo dala tistemu, ki bo znal ceniti darilo. Tudi moj prijatelj Miro mi je prigovarjal, naj se učim voziti in mi je pri učenju pomagal. Toda nisem in nisem imel veselja in volje do učenja. Sošolci so se zaradi tega iz mene norčevali. Moj nabalo z roko. Kdo bi si mislil, da bi na. Pred nekaj dnevi sem sam pri sebi sklenil, da se bom naučil voziti kolo. O tem sklepu nisem nikomur govoril. Prišel sem iz šole in rekel: "Danes se bom učil voziti." Mama se je nasmehnila, rekla pa ni nič. Vse popoldne sem bil na kolesu in tudi pod njim. Dobil sem nekaj prask in bunk, a se nisem pritoževal. Naslednji dan sem se spet učil voziti in uspelo mi je. Nenadoma sem se brez večjih težav povzpел na kolo in se peljal. To je bilo veselje. Še in še sem se vozil in dobival vedno večje veselje. Mama in oče sta me pohvalila. To je bila zame velika preizkušnja. Spoznal sem, da se s trdno voljo da veliko doseči. Mislim, da bo zdaj tudi kolo moj prijatelj.

PRVOMAJSKI PRAZNIKI

Prvomajske praznike sem preživela v Zagorju. Tja sem se odpeljala s starši.

Zvečer pred prvim majem sem bila pri sorodnikih, kjer so kurili kres in spuščali rakete. Videla sem še mnogo drugih kresov in povsod so spuščali rakete. Od vseh strani se je slišalo pokaenje. Ko je kres nekoliko pogorel, smo še nekaj časa pekli krompir. Ker je začelo deževati, smo morali v hišo. To je bilo zame veliko doživetje. Videla sem, kako tu slavijo praznik dela.

Naslednji dan smo se odpeljali na izlet k sorodnikom. Ko smo se nekaj časa peljali po cesti od Trojan proti Ljubljani, smo opazili, da je cesta precej zastajena od miličnikov. Čez nekaj časa je že pridrvel avto ljudske milice in nam dal znak, da se moramo umakniti s ceste. Stopila sem iz avta in čakala, kaj bo. Kmalu je pripeljala kolona avtomobilov. Med njimi je bil tudi avto, v katerem se je peljal naš ljubljeni maršal Josip Broz Tito. Bila sem tako navdušena, da sem kar naprej mahala z roko. Kdo bi si mislil, da bi na taki poti srečala predsednika države! Na žalost pa pri hitrosti, ki so jo imeli avtomobili, tovariša Tita nisem mogla videti. Pozneje smo zvedeli, da se je tovariš Tito peljal na Planino pri Sevnici, kjer je bilo praznovanje Kozjansko 74. Nadaljevali smo pot proti našemu cilju. Zanimiva je bila vožnja po novi hitri cesti Ljubljana - Postojna. Po njej smo se peljali do odcepa za Logatec.

Kmalu smo prišli do cilja, natp pa smo se odpeljali še v Žiri. Zvečer smo se srečno vrnili domov v Zagorje.

V teh praznikih sem doživela veliko lepega in mi-slih, da so kar prehitro minili.

Mihelca Gregl, 4. raz.

MOJ PRVI IZLET

22. maja smo šli na izlet. Šli smo v Sevnico na grad. Bilo je daleč po gozdu. Ustavljali smo se tudi po trgovinah. Kmalu so nas bolele noge. Videli smo kosa in škorcea. Končno smo prišli. Tovarišica učiteljica nam je dala jesti in piti. Potem smo noreli. Prišla je tovarišica učiteljica in deklice smo pele, fantje pa telovadili. Čez nekaj časa smo se šli gumi-kviz. Nato smo odšli na vlak. V predoru smo vedno cvilili. Kar ušesa so nas bolela.

Damjana Zupan, 1. razred

PRVI Č SEM VIDELA JEŽA

Šle smo na vrt. Prišla je najina prijateljica Metka. Igrale smo se. Na šolskem vrtu so bili fantje in delali. Nosila sem jim stonoge. Naenkrat sem zagledala, da se v travi nekaj premika. Bil je jež. S Tadejo sva ga pobožali po bodicah. Miri ga je odnesel pod drevo. Tudi drugi dan sem se spomnila na ježa.

Damjana Zupan, 1. razred

OSERTNICA

Če bi petelin vedel,
kje hoditi mora,
bi njegova žena

Trpela je na svetih
svojih
in

žena
tarške putke hodila
in
kokošjila

in kurniku čepi
in
in

Breda Breznikar, C. reared

Ža
razvedrilo

Sestavil

Bojan Bučinel, S. rezred

K R I Ž A N K A

O S M R T N I C A

Če bi petelin vedel,
kje hoditi mora,
bi njegove žena še moža imela.

Tako pa je na cesto stopil,
zaskripale so zavore,
mož - petelin krvav se zgrudil je
in nič več ni ganil se.

Žena - majhna turška putka hodila
je okrog mrtvega moža,
žalostno kokodajsala,
kot bi se jokala.

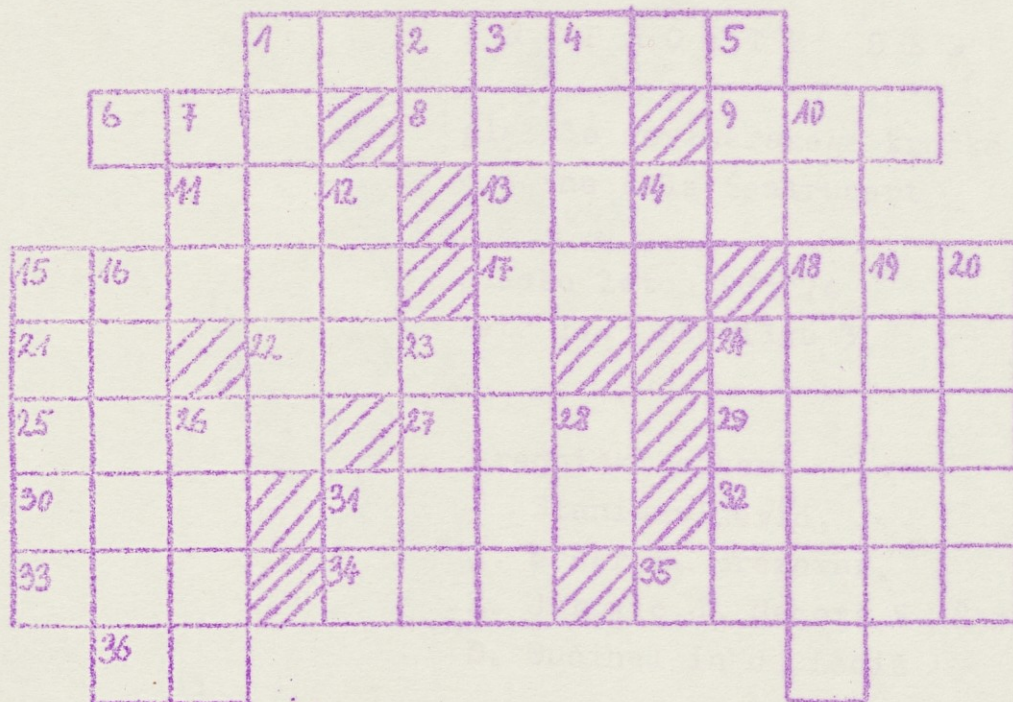
Zdaj sama v kurniku čepi
in je presneto žalostna,
ker kruta smrt ji vzela je moža.

Breda Breznikar, S. rezred

K R I Ž A N K A

Sestavil

Bojan Bučinel, 8. razred

Vodoravno: 1. kraj v Zagorju, 6. plod, 8. del voza, 9. grška črka, 11. nedoločni zaimek, 13. leposlovna dela, 15. kraji dogajanja, 17. tovarna kamionov v Mariboru, 18. osamelec v Srbiji, 21. enaka samoglasnika, 22. kemijski element, 24. ujemanje soglasnikov in samoglasnikov, 25. osamljena, 27. pripomoček za priganjanje živali, 29. ulovljene ribe, 30. češka pritrdilnica, 31. del obraza, mn. 32. žensko ime, 33. kisle tekočine, 34. vek, 35. bivši izraelski zun. minister - Moše, 36. Drago Tršar.

Navpično: 1. žensko ime, 2. japonski šah, 3. gora v Savinjskih Alpah, 4. poljska rastlina, 5. pivski vzклик, 7. rimski pozdrav, 10. otok v Sredozemlju, 12. kurir, 14. Ivo Mojzer, 15. kraj v Posavini, 16. sol cianovodikove kisline, 19. rimsko ime za Ljubljano, 20. ravnina, 23. gora v Karavankah, 24. pokrivalo, 26. cestni objekt, 28. Čačak, 31. samo.

P R E P R O S T E B E S E D E

glasilo novinarskega krožka
osnovne šole Šentrupert

šolsko leto 1973/74
leto IV. številka 3

uredniški odbor:

V. Stanisavljevič,
A. Brčar, M. Brezovar,
Z. Jurglič, J. Ramovš, V. Štrukelj,
B. Bučinel in J. Lenič

ilustracija:

M. Koščak in V. Štrukelj

mentorja:

D. in J. Zupan

V S E B I N A :

Tito

Spomini

Drobna kronika

Doživetja

Za razvedrilo

Preproste
besede
3

Šolsko leto 1973/74